

сключил върху него, започнал да го бие. Гечето се така изплашило, че едва се върнало вън. После всяка нощ се стривало на сън и плачело. Често Дечко и Гечето излизали на полето. Погледнаха една

тревата със свирочени ръце подъ глава: слушала писанела на птиците, шумоленето на вятъра, зазвона на червоните камбани. И вечер, когато звездната нощ се спускаше над града, те се връщаха.

— Всички човъци ние звезди! — говори Гечето.

— Може и да ние — казва Дечко.

— Ина, казва нама, а нама не може да ме лъже — казва Гечето.

— Въ далечината падна звезда.

— И остави сайта плетка след себе си.

— Ето и други пада.

— Колкото звезди по небото — толкова и хора по земята!

— Лю човъци е добър звезди те му гръе по силно. — И те си шепнаха въ нощта, че ще вършат всякога добри дела — звезди те ние всякога да гръят. После Гечето се разболя и напусна училището. Дечко Върлинов го посещаваше. След това го срещнаха въ болница.

Писанела на кавала стана. Дечко Върлинов се опоски. Отсреща стоеше скитникът вторачен въ него. По лицето му трептѣха плахи сѣнки, а въ очите му играха жълти пламъчета. Той стана отъ стола плахо приближи къмъ Дечко Върлинов, постои малко предъ него и съ треперещъ глас каза:

— Прощавайте, господине...!

— Какво обичате?

— Не сте ли вие господинъ Върлиновъ отъ Борисова, а? — Тя се гледатъ малко съ широко разтворени очи.

— Азъ съмъ, бай Иване — прошепна Върлиновъ. — Тя си спомнаха здраво ржестъ. Изведнѣжъ по лицето на скитника трепна радостна усмивка по лицето му. Той седна на стола и съ чудна откровеностъ започна: — Азъ, господинъ Върлиновъ, се проваляхъ. Из-

претнахъ моятъ хора на онзи сайтъ. Отъ жалъкъ останахъ сириакъ. И тръгнахъ да си търся издана по сайта. На две рѣке не останахъ гладенъ. После станахъ полски лавачъ въ града. Оментихъ се тамъ. Но... — Той постои малко и следъ това съ въздишка отъ ново продължи: — Но деца не ни даде Господъ. А знаешъ нѣмаме си отъ нѣде никого. Мѣка не жалѣна. Тогава се прогнахъ. После Гечето се роди, но азъ пакъ нѣкъ не можахъ да скъсамъ съ писането, вървахъ нолбитъ на жена ми и детето. После Гечето се разболя. Любихъ спокойно, сигурно щѣше да оздравѣе. Но не би... У мене е жонка грѣхъ. Не изгря детето отъкъ си безъ време. Старата не може да го примава притисни се и та умрѣ. Останахъ самъ ей така. Кѣто ме видѣхъ. И тръгнахъ отъ село на село — отъ градъ на градъ. Хода безъ донѣ, безъ целъ. Нѣмамъ нито единъ близъкъ човѣкъ: пхката да си рѣкрия. И остаа нощъ заспаванъ моятъ хора си предъ очите нѣкъ — сънувамъ ги... А у мене се роди една нисълъ: да наѣмъ вѣсъ и да ан развѣна вѣско. — Иматъ една нолбе къмъ вѣсъ. Знае, че ние свирите на кавалъ. Затова ан нолъ: Да приемете кавала ни. — И той извади съ трепереща ръка кавала си и му го подава. — Вземете го, господинъ Върлиновъ. И когато го видѣте ще си спомните за Гечето. Знае, че ние единѣкъ го обичахте. Другитъ ни забравна. — Когато Дечко Върлиновъ пое кавала по лицето на скитника се приля лека усмивка и отъ очите му близнаха две едри сълзи, които се стехоха въ две топли вадички. Това бѣха сълзѣтъ на бащината любовъ.

Дечко Ометаровъ

